

PIERRE CHARRAS

İYİ GECELER TATLI PRENS

♥
CAN
ROMAN

FRANSIZCA ASLINDAN ÇEVİREN
SOSİ DOLANOĞLU

Pierre Charras
İYİ GECELER
TATLI PRENS

Can Yayınları: 1868

Bonne nuit, doux prince, Pierre Charras

© Éditions Mercure de France, 2003

© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2010

Bu eserin Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Kapak resmi: © iStockphoto.com / Ivan Bastien

1. basım: Mart 2010

Bu kitabın 1. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Alev Özgüner

Kapak tasarımı: Erkal Yavi

Kapak düzeni: Semih Özcan

Dizgi: Gelengül Çakır

Düzeltili: Füsun Güler

Kapak baskı: Çetin Ofset

İç baskı ve cilt: Eko Matbaası

ISBN 978-975-07-1140-4

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 – 252 59 88 – 252 59 89 Fax: 252 72 33

<http://www.canyayinlari.com>

e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Pierre Charras
İYİ GECELER
TATLI PRENS

ROMAN

Fransızca aslından çeviren
SOSİ DOLANOĞLU

CAN YAYINLARI

**PIERRE CHARRAS'IN
CAN YAYINLARI'NDAKİ
DİĞER KİTABI**

ON DOKUZ SANİYE / *roman*

Pierre Charras, 1945'te Sainte-Étienne'de doğdu. Edebiyat eğitimi, yazarlık, çevirmenlik ve oyunculuk yaptı. İlk kitabını 1982'de yayımladı. Paris'te yaşıyor ve bir lisede Fransızca öğretmenliği yapıyor. Aynı zamanda İngilizce'den çeviri yapmaya devam ediyor. *On Dokuz Saniye* adlı romanıyla, 2003 yılında, Fransa'nın en büyük kitabevi Fnac'ın Roman Ödülü'nü aldı.

Sosi Dolanoğlu, 1961'de İstanbul'da doğdu. Sainte-Pulchérie Fransız Kız Ortaokulu'nu, Saint Benoît Fransız Lisesi'ni ve İstanbul Belediye Konservatuvarı Tiyatro Bölümü'nü bitirdi. 1992-1996 yılları arasında Metis Yayınları'nda editörlük yaptı. Çevirdiği otuza yakın eserden bazıları: Georges Perec'ten *Uyuyan Adam, W ya da Bir Çocukluk Hatırası*; Jean Genet'den *Paravanlar, Açık Düşman*; Georges Simenon'dan *Flamanların Evinde, Venedik Treni, Kedi, Küçük Köpekli Adam*; Marguerite Yourcenar'dan *Ateşler, Alexis ya da Beyhude Mücadele, Mavi Masal*; Henry Bauchau'dan *Antigone, Diotime ve Aslanlar, Mavi Çocuk*; Nancy Huston'dan *Fay Hatları*; Chantal Deltenre'den *Bebek Töreni*.

*Birbirlerini sevmiř olan
F. ve F. için.*

“Görmeden yazıyorum...
Bütün boşlukları,
sizi seviyorum ile doldurun.”

DIDEROT

Emekli olunca günbegün şehrin sokaklarını görmeden arşınlayan o suskun adam hakkında her şeyi anlatmayı çok isterim.

Öğle yemeğinden önce küçük bir tur atardı, akşamüstüyse büyük bir tur. Hızlı adımlarla yürürdü, sanki bir yere gidiyormuşçasına. Kaldı ki, yaptığı da buydu: Başlangıç noktasına doğru giderdi aceleyle. Bir çember çizerdi. Sabahleyin küçük bir çember, akşam yemeğinden önce daha büyük bir çember. Öğlen on ikide ve akşam yedide eve dönmeyi istiyorsa eğer –ve isterdi dönmeyi–, ucu ucuna vakti vardı.

Babam, zamanı kullanma konusunda çok titizdi, benimle ilgili olarak onu çileden çıkaran milyonlarca şeyden biri de gecikmelerimdi.

Her gün, yere bakarak yürürdü. Aylak aylak değil, hayır, gezintiye çıkmış biri gibi değil. Yürüyüşçü olarak. Sabah ve akşam yürüyüşçüsü. O yıl, haziran ayının sonuna kadar bu şekilde yürüdü ve sonra, eylülde, onu bir daha gören olmadı. Sonbaharın serinliğinde, her gün iki posta yol kat etmeye yeniden başlar diye ümit ediliyordu. Ne var ki o, yaz tatilinde ölmüştü.

Ve o zamandan beri, kafamın içinde dolanıp duruyor sürekli. Öğrencilerimin karşısında caka sattığımda, caka satmayı aklıma gerçekten koymuş olmasam da, orada. Orada olmanın onu mutlu ettiği bile düşünüle-

bilir, halbuki o gerçek anlamda hiç mutlu olmadı sanırım, gerçi bazen kandırmayı başarırdı. Gülümsüyor gibime geliyor, halbuki ben onu daima ciddi görmüştüm. Birbirimize söylemediğimiz bütün sözler sanki hâlâ karşılıklı söylenebilirmiş gibi.

Her yere sızıyor, ama gürültü etmeden, o temkinli tarzıyla, minik parçalar halinde, mozaik kırıkları gibi. Daima gölgeyi arar ve oradan hiç çıkmamaya özen gösterirdi, halbuki, herkes gibi, ışıktı sevdiği. Ona göre, iki çeşit insan vardı: dik duranlar ve kambur duranlar; kazananlar ve kaybedenler. Tanrı (Tanrı?) onun (ve dolayısıyla benim) daha kalabalık ama nasipsiz köle ordusuna mensup olmamızı istemişti. Duvarları sıyrırcaasına geçip gider ve başı önde ilerlerdi. Kendi yerini bilmek gerektiğini tekrarlar dururdu. Kabul edilmiş düzene büyük saygısı vardı. Kaderine razıydı diyeceğiz. Komşuları rahatsız etmemek için alçak sesle konuşmaya razıydı, oysa biz onların kavgalarını sanki doğrudan bize hitap ediyorlarmışçasına açık seçik duyardık. Laf ebelerini bilgili kişiler olarak görmeye razıydı, yeter ki zihinlerinin boşluğunu televizyonda sergilesinler. Her şey bittiğinde, son arzularını annem için görmeden kalemle çiziktirdiğinde de kaderine razıydı: “Doktorları rahat bırak.” Kaderine razıydı.

Görünmekten nefret ettiğinden, yok oluşuna çok direnmedi, sanırım. Durmadan onu arayan benim, onun ardına düşen ve akşam vakti hatıralarla dolu el arabamın içinde getirdiğim biri diğerine benzemeyen küçük çakıl taşlarıyla, yassı kaydırak taşlarıyla, deniz kabuklarıyla portresini tam olarak yapamayacak olmaktan umutsuzluğa kapılan benim, kederine inatla tutunan Postacı Cheval.¹

---

¹ Le Facteur (Postacı) Cheval olarak tanınan Joseph Ferdinand Cheval (1836-1924) “İdeal Saray”ıyla sanat tarihine geçmiştir. İlkokul mezunu bu postacı, her gün hayaller kurarak, yayan otuz üç kilometre kat ettiği güzergâhında, 1879’da bir gün bir taş takılıp düşeyazar ve sonradan incelemek üzere bu taş cebine atar.

Bunca zamandır, portresini çizebilmek için ressam olmaktan başka bir şey istemedim belki de aslında.

Halbuki onu tanımıyorum. Hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ya da çok az. Hem, uzaklaşıyor sanki. Zaman eskiyor. Daralıyor. Öldüğünde, babam benden otuz dört yaş büyüktü. O zamandan beri, birbirimize yaklaşıyoruz. Gecikmeyi telafi ediyorum. On beş yıl sadece, on, yakında beş. Sonra hiç. Onun yaşında olacağım. Onun tatmadığı bir hayat dilimini yaşamaya başlayacağım. En azından oraya kadar varırsam. Altmış dokuz yaşında, insan genç sayılır. Gitgide öyle oldu. Ben çocukken, seksen yaşındaki babaanneme şaşılacak bir olay gözüyle bakılırdı. Omuzlarında tığ işi şalıyla, siyahlar içindeki bu ufak tefek ihtiyar kadını Tanrı'nın unuttuğu düşünülürdü. Kolundaki kapanmayan yara bile ona bir şey yapamıyordu. Uykusunda öldü. Şimdi, seksen yaşındaki insanlar kumsallarda güneşleniyor ya da trajik bir şekilde araba kazalarında –motosiklet demeyelim hadi– ölüyor.

Hafif kambur, rahat kıyafetleri aşırı bir özenle giyen o ufak tefek adamdan geriye ne kaldı peki bugün? Gömleğinin açık yakasının altından bağladığı ipek furlarıyla göze batmadan geçtiği caddenin kenarını hâlâ süsleyen çınarlar onunla ilgili ne hatırlıyor?

Ya bu günlük gezintiler, hapisanesinin avlusuna dönen bir tutuklunun gezintileri idiye? Ya da cehenemin çıkışını arayan bir merhumunki?

*

Ertesi gün benzersiz başka çakıl taşları bulur ve “İdeal Saray”ın inşasına girişmeyi koyar aklına. Her gün en güzel taşları seçerek ceplerini, sepetleri, el arabalarını bunlarla dolduran Postacı, petrol lambasının ışığında uzun saatler çalışır. Otuz yıllık sabırlı çalışmanın ardından, kireçle, yapı harcı ve çimentoyla inşa ettiği saray 1912’de tamamlanır. 23 Eylül 1969’da çıkarılan bir kararnameyle tarihi yapılar sınıfına sokulan “İdeal Saray”, tek kişinin elinden çıkma bir şaheser olup 26 metre uzunluğunda ve 12 metre yüksekliğindedir. (Ç.N.)

PIERRE CHARRAS

İYİ GECELER
TATLI PRENS

ROMAN

İyi Geceler Tatlı Prens, bir baba-oğul arasındaki sevginin, yanlış anlamaların ve söylenmemiş sözlerin hikâyesi. Ölmüş babasının ardından oğulun gırtlakından yükselen hüzünlü bir çığlık. Yaşam, zaman, sevgi ve ölüm üzerine sarsıcı ama gene de alaycı bir incelikle aktarılan duygular. Babasını kaybetmiş, ona hayattayken bir kez olsun "Seni çok seviyorum" diyememiş olan oğulun, duyduğu acı ve özlemi giderebilirmişçesine geçmişi sözcüklerle yeniden kurmaya, babasına söyleyemediklerini, geç de olsa bu yolla dile getirmeye çalışması...

Pierre Charras, örnek, ideal bir evlat tipi yaratmanın, baba-oğul ilişkilerini evrensel boyutta irdelemenin peşinde değil. Bir baba ve oğul arasındaki, sevgi ve suskunluklarla örülü, son derece kişisel denebilecek ilişkiyi, okurun yüreğine işleyen bir şiirsellikle aktarıyor.

Sevginizi dile getirmeyi, yaşamı ertelemeyin diyor bize, yoksa geç kalabilirsiniz...

KAPAK RESMİ: IVAN BASTIEN

ISBN 978-975-07-1140-4

9 789750 711404

<http://www.canyayinlari.com>